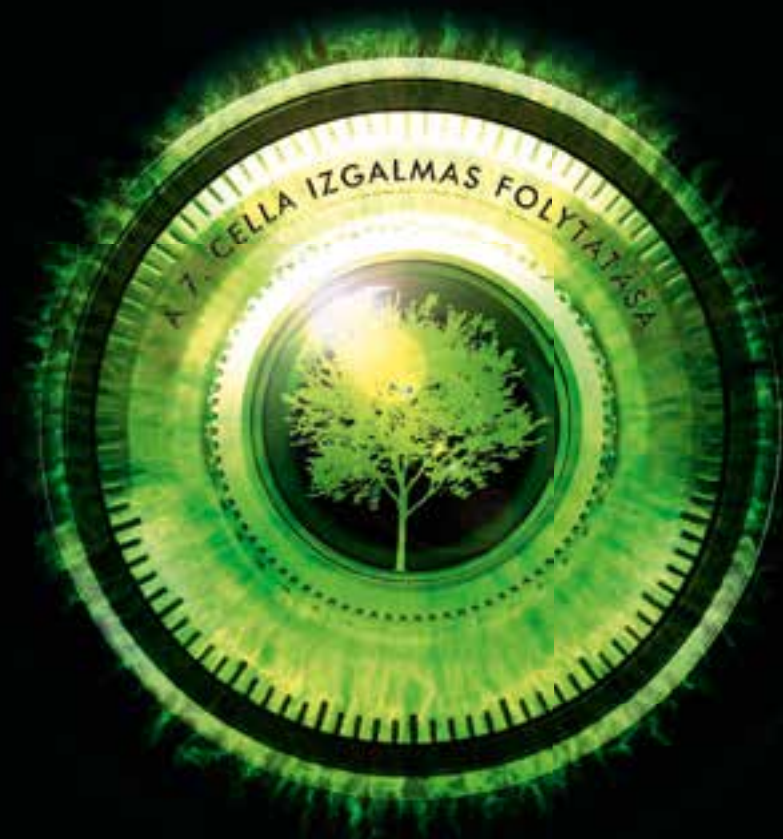

7. NAP

KERRY DREWERY

Dream
válogatás

Martha Honeydew kiszabadult a hátborzongató 7. cella fogságából. Újonnan megtalálta szabadsága ellenére a becstelen igazságszolgáltatási rendszer még mindig szemmel tartja minden lépését. Isaac pedig, Martha szerelme és egyetlen bizalmas barátja, most ugyanazokban a tömlöcökben sínylődik, ahol nemrégien még a lány volt bebörtönözve. Isaac megmentette az életét, most pedig Marthán a sor, hogy megmentse a fiúét. Azonban a lány továbbra is a rendszer célpontja marad, így rettegnie és bujkálnia kell. De nincs egyedül: Cicero, a bíró, Eve, egykori kirendelt védője, és annak fia, Max, mindent megtesznek, hogy felszámolják a korrump rendszert. Ám Marthát egyre erősebb kétségek gyötrik, míg végül olyan őrült lépésre szánja el magát, amely ellentmond a józan észnek.

De lehetséges-e egyáltalán kikerülni a hatóságok kutató tekintete alól? Vajon Martha megmentheti a szerelmét? És élhetnek valaha is egy jobb és igazabb világban?

1 valóságshow, mely eldönti: bűnös vagy ártatlan

1 lány, aki mindent kockára tesz a szerelemért

1 cél: a rendszer megdöntése

Élet vagy halál? Légy te a bíró!

KERRY DREWERY így mesél íróvá válásáról: „Az iskolában nem jöhetett szóba, hogy valaha is író legyek belőlem. Rengeteg különböző munkát végeztem az évek során, és sokat tanultam arról, mit nem szeretek csinálni, így visszamentem az egyetemre. A diplomám megszerzése után BookStart-koordinátorként részesítettem munkát vállaltam, majd írtam egy újabb regényt, amiből végül az első megjelent könyvem született.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kerrydreweryauthor.wordpress.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Vajon a szerelem ereje meg tud dönteni egy sötét és velejéig romlott rendszert? Ez a könyv reményt ad, és bebizonyítja, hogy még a legelkeserítőbb helyzetben is érdemes küzdeni.”

Barnes&Noble

„Lélegzetelállító folytatás! A cselekmény egy igazi adrenalinnal fűtött hullámvasút, mesterien készítve elő a mindent elsőprő befejezést a sorozat fináléjában.”

The Sun

„A 7. cella drámai befejezése után az óra most még az eddiginél is hangosabban ketyeg ebben az idegfeszítő folytatásban. A történet tele van hitvány cselszövésével, korrupcióval, mély erkölcsi dilemmákkal. Mindent elsőprő élmény!”

Amazon

„Döbbenetes, ahogyan a reflektorok és a show csillogása elvakítja az embereket, és nem látják meg az igazságot. Ijesztő.”

Goodreads

„Egy modern klasszikus kissé disztópikus felhanggal mindazoknak, akik imádják a jövőben játszódó történeteket.”

The Book Bag

*Dream
válogatás*

7. NAP

KERRY DREWERY

— részlet —

TV STÚDIÓ

10:30 MEGJELENIK A FŐCÍM: *AZ IGAZSÁG GOMBJA* – A LEGÚJABB NÉPSZERŰ TÉVÉMŰSOR

Tágas tévéstúdió. Hátul a lépcsőzetes sorokban elrendezett nézőtér már megtelt a várakozó közönséggel. Elöl, a színpad jobb oldalán, egy fényes fekete pulpitus áll a magas emelvényen a vádlottak számára; felső részét biztonsági üveg veszi körül. Tőle balra egy jókora képernyő foglalja el a falat.

A színpad és a közönség között ül a három esküdt egy hosszú asztalnál. Mindegyikük előtt egy hatalmas, kék gomb látható, fölöttük pedig *Az igazság gombja* hivatalos 3D-s logója, egy halványan megvilágított pislogó szem.

Elcsendesedik a gyors ütemű, élénk zene, és a műsor házigazdája, Kristina lép ki a színpadra alakjára szabott, szürke, hajszálcsíkos kosztümben, amelyhez mélyen dekoltált világoskék blúzt visel. Mosolyogva félresöpri hullámos, szőke haját. A közönség tapsa lassan alábbhagy.

KRISTINA: Jó estét! Üdvözli Önöket *Az igazság gombja* mai adása! Exkluzív tudósításokat ígérhetek bűnökről, hazugságokról és börtönbüntetésekéről, szembekerül egymással a csendes ártatlanság és a dühödt bűn. Lesznek itt könnyek, igazságok és bizonyára dühkitöréseknek is tanúi lehetünk!

A közönség tapsol, halk álmélkodás hallatszik.

KRISTINA: Higgyék el, valóban sok izgalomnak nézhetünk elébe! Menjünk is tehát tovább, és hadd köszöntsem az esküdteket, akik abban a hihetetlen megtiszteltetésben részesültek, hogy igazságot oszthatnak! Ne feledjék, hölgyeim és uraim, hogy többségi szavazás határoz: két gombnyomás, két bűnös szavazat, és a vádlottnak bűnhődnie kell!

Szünetet tart. Az esküdteket erősebben megvilágítják, Kristina pedig feléjük fordul.

KRISTINA: Az *igazság gombja* szeretettel köszönti az esküdszék első tagját, a nyugdíjas Avát, aki Camdenből érkezett, és egész életében tévés szereplésre vágyott.

A kamera a lelkesen integető Avára összpontosít, aki valósággal pezseg az izgalomtól, majd a következő esküdtre irányul.

KRISTINA: Üdvözlöm Sadiqot, a második esküdtet. Egy derbyshire-i kis faluból jött, és a zeneiparban szeretne elhelyezkedni.

Sadiq barátságosan mosolyog.

KRISTINA: Végül, de semmiképpen sem utolsó sorban köszöntöm a harmadik esküdtet: a feltörekvő színésznőt, Candice-t Birminghamból. Jó napot, Candice!

A kamera Candice arcára irányul, aki hátravetett fejjel pózol, és szélesen mosolyog.

KRISTINA: Igazán lelkesítő az igazság bajnokainak ez a kis csoportja, akik a mai napon döntéshozatalra gyűltek össze. Kérjük a színpadra első vádlottunkat, aki sokak számára már ismerős lehet. Számomra mindenképpen, hiszen korábban

a halálsoron volt, nemrégén pedig műsorunk, *A halál igazság* vendégeként szerepelt. Ő az, igen, az egyetlen... Gus Evans!

Felhangzik a zene, közben a reflektorok fényei a stúdióban cikáznak, megvilágítva a színpalak mögül kilépő Gust; vézna, ápolatlan férfi kopott farmernadrágban és gyűrött pólóban. Egy biztonsági őr kíséretében jelenik meg, lehajtott fejjel a vádlottak padjához sétál, és elfoglalja a helyét. Az őr kulcsra zárja az ajtaját. A zene elhalkul, és a fények is megállapodnak.

KRISTINA: Gus, örülök, hogy újra látom! Lássuk csak, mikor is találkoztunk legutóbb... talán egy hete?

Kristina felnevet. Gus lassan bólint.

KRISTINA: Nos, én személy szerint alig várom, hogy megtudjam, miben sántikált az utóbbi hét napban, és kiderüljön, miért is került az esküdtszék elé. Ne is húzzuk tovább az időt, lássuk a sajtó szemünkkel!

Kristina a mögöttük látható képernyőhöz fordul, amely a halálsor hírhedt épületének térfigyelő kamerái által rögzített felvételeket mutatja az előző napról. Az óriási és tekintélyes ítélet-végrehajtási épület könnyörtelen igazságszolgáltatási rendszert rejt, ahol a börtönlakók fájdalma celláról cellára vonul végig a halálsoron – mindennap egy másikba –, pazar ajtók és lenyűgöző homlokzat mögé rejtve. A hetedik napon, nyilvános szavazás alapján meghozott ítélet kegyetlen valóságát elhomályosítja az odafenn pislogó, neonszínű szem és a szórakozás ígérete mindazok számára, akik hajlandók a csatornára kapcsolni.

A kamera Gusra összpontosít. A férfi egy kicsit távolabb áll a tüntetőktől, akik feliratokkal ellátott transzparenszet tartanak fel: „Életet az életért!” vagy „Biztonságot az

utcákra!”. Gus kezében is feltűnik egy tábla, rajta a felirat: „Egy ember, egy szavazat”. Mozog a szája, amint a tömeggel skandál, miközben egyik lábáról a másikra áll, hogy melegen tartsa magát. Öklével a levegőben hadonászik.

Megáll egy autó, Gus a transzparenst elhajítva előreirambodik. A kamera eltávolodik, amikor a tömeg lecsap az autóra, és összevissza lökdösni kezdi. Gus eltűnik az emberek sűrűjében. Az autó az oldalára, majd a tetejére fordul. Az egész utat üveg borítja, de a videó megszakad, és a kamera egy szemcsésebb felvétel képeire közelít rá: egy fiatal nő zokog a földön kuporogva, egy idős férfi pedig az út szélén ül, vérző fejéhez rongyot szorít. Ismét megváltozik a kép, és a kimerevített kockán Gus látható dühtől eltorzult arccal, amint kezét a felborult kocsin tartja.

Kristina a fejét csóválva Gushoz fordul.

KRISTINA: Azt hiszem, mindenki nevében mondhatom, hogy megdöbbenő a viselkedése. A magatartása nyilvánvalóan ártatlan állampolgárok sebesüléséhez vezetett, többek között az imént látott fiatal nő és a törékeny idős ember is megsérült.

A műsorvezető visszafordul a képernyő felé.

Gus kimerevített képe a kivetítő jobb oldalára siklik, bal oldalán pedig a „BŰN” szó villan fel nagy kék betűkkel. A felirat alatt LED-égők sora villog, és egyre nő a feszültség. A villogás egy hangos dörrenéssel megszűnik, majd egy lista jelenik meg a képernyőn: NYILVÁNOS VEREKEDÉS, ZAVARKELTÉS, LÁZADÁSRA VALÓ FELBÚJTÁS.

A közönség felmorajlik.

A vádlottak padján Gus felemeli a kezét, látszik, hogy beszél, de egyetlen hang sem hallatszik. A biztonsági őr leakasztja

övéről a gumibotot, és figyelmeztetésképpen megütögeti vele az üveget.

KRISTINA: Három közrend elleni bűncselekmény. *Három.* Hölgyeim és uraim, mi legyen a véleményünk róla?

A közönség rosszállóan morajlik.

KRISTINA: Tényleg azt akarjuk, hogy ilyen emberek járkáljanak utcáinkon? Akinek egyszer már bizalmat szavaztunk, és visszaélt a jószágunkkal? Aki a másik műsorunk, *A halál igazság* szereplőjeként úgy tett, mintha a szövetségesünk volna, de továbbra is a bűnözőkkel tart? Akit a Toronyházak nyomorából kiemelve és támogatva a barátunknak neveztünk, de nem értékeli a szívességünket? Tényleg hagyjuk az utcáinkon garázdálkodni?

A közönség gúnyolódva háborog.

KRISTINA: Ha rajtam múlik, biztosan nem. De nem az én döntésem, hanem az Önöké. Az Önök országa, az Önök törvényei, az Önök demokráciája; mindez az Önök kezében. A döntés most a három esküdt kezében van, akik bátran elvállalták a feladatot, sőt a saját pénzüket áldozták a megtiszteltetésért és a felelősségért, hogy az Önök akaratát, a polgárok véleményét képviseljék. Ám először nézzük, mi Gus Evans büntetése, ha bűnösnek találják az esküdtek.

Kristina újra a képernyőhöz fordul. A büntettek listája alatt megjelenik az „ÖSSZESEN” szó, mellette felvillannak és vibrálnak a LED-izzók, majd egy hangos dörrenéssel a vibrálás ismét megszűnik. A lámpák szavakat formálnak: „7 ÉV”. Kristina halkán füttyent.

KRISTINA: Szép kis büntetést szedett össze magának, Gus! Nem gondolják, kedves nézők? Jóságos ég! Ám el kell ismer-nem, nagyon is megérdemli. Mi több, létfontosságú és el-rettentő üzenetet közvetít más bajkeverők számára, akik fel akarják borítani a jelenlegi rendszert.

Kristina megindul Gus felé a stúdión keresztül.

KRISTINA: Ugyanakkor természetesen a mi igazságos de-mokráciánkban nem várhatjuk el, hogy az esküdtek a vádlott meghallgatása nélkül hozzanak ítéletet.

Megáll a vádlottak padjánál. A reflektorok fényesebben vilá-gítják meg Kristinát és Gust.

KRISTINA: Gus Evans, harminc másodperce van vallomást tenni, ami...

A mögöttük látható képernyőn a Gusról készült kép helyén megjelenik egy hatalmas, digitális számláló: 30 másodperc. Sístergő hang hallatszik, amikor bekapcsolják Gus mikrofon-ját.

KRISTINA: ...most kezdődik!

A képernyőn máris a 29-es szám látható.

GUS: Ööö...

KRISTINA: Ezek az értékes másodpercek arra szolgálnak, hogy meggyőzzön minket az ártatlanságáról, Gus. Ne paza-rolja el őket!

GUS: Én... hát... csak annyit tettem...

KRISTINA: Talán úgy érzi, hogy az őszinteség most a legjobb stratégia. De fel kell hívnom a figyelmét, hogy – az előző igazságszolgáltatási rendszerrel ellentétben – *mi* nem alkudozunk.

Kristina nevetésben tör ki.

KRISTINA: A méltó és igazságos büntetésben hiszünk, nem pedig a kegyelemben, csak mert bevallotta, hogy bűnös. Hiszen az már teljesen egyértelmű.

A képernyő 16 másodpercet mutat.

GUS: Nem csináltam semmit! Csak feltartottam egy táblát! Nem kezdeményeztem semmiféle verekedést vagy *lázongást*! Semmit! Ez a barom...

Kikapcsolják a mikrofonját. A képernyőn 0:00 látható. Gus szája még mozog – némán kiabál. Az üveget nyálcseppek borítják, ahogyan a tenyerével üti. Minden elmosódott és párás.

A kamera a mosolygó Kristina felé fordul.

KRISTINA: Attól tartok, Gus, lejárt az ideje. Fordítsuk most figyelmünket az esküdteinkre. Vajon ők is annyira fontosnak tartják az igazságszolgáltatást, mint mi, kedves nézők?

Magas sarkú cipője hangosan kopog a padlón, miközben átvonul a stúdió az esküdtekhez. Megváltozik a világítás. A reflektorok immár Ava, Sadiq és Candice alakjára irányulnak. A fölöttük pislogó 3D-s szemből statikus sercegés hallatszik, őrísze jégekkel világít.

A képernyőn ismét feltűnik a 30 másodperces visszazámláló.

KRISTINA: Első esküdtünk, Ava. Először Önhöz fordulunk. Láta a kamerafelvételt, hallotta Gus vallomását. Harminc másodperce van, hogy meghozza a döntését.

A visszaszámláló hangosan ketyeg, egyre fogy az idő. Ava időződő keze tétován lebeg az előtte lévő gomb fölött.

KRISTINA: Ava, kénytelen vagyok siettetni. Ha bűnösnek tartja Gust, és hét évre börtönbe akarja küldeni, akkor...

Kristina a képernyőre pillant.

KRISTINA: ...tíz másodperce van dönten. Ne feledje: nyomja meg a gombot, ha bűnösnek tartja. Ne nyomja meg, ha árt...

Ava két kézzel a gombra csap. Feje fölött felizzik a szem, hangosabban serceg, és világosabb kék fénybe borítja az asszonyt.

KRISTINA: Egy döntés megszületett. Még kettő van hátra. A többség dönt. Gus, ha Sadiq is bűnösnek találja, azonnal elvezetik, hogy megkezdhesse a börtönbüntetését. Sadiq, kérem, hozza meg a döntését!

A képernyőn ismét elindul a visszaszámlálás. Sadiq mindkét keze az asztalon pihen, a gomb két oldalán. Csak bámul rá. A fenti szem kék fénybe borítja a férfit. Remeg a keze.

KRISTINA: Tizenöt másodperc, Sadiq.

Mindkét kezét a gomb fölé emeli.

KRISTINA: Tíz.

A képernyő minden másodpercnél lüktet. A közönség hangosan visszaszámol. Sadiq Gusra pillant, majd keresztbe fonja a karját, és megrázza fejét.

KRISTINA: Öt. Van még idő, Sadiq. Három. Kettő. Egy.

A Sadiq feletti szem becsukódik, és a férfival együtt sötétbe borul.

KRISTINA: Nos, hölgyeim és uraim, kedves nézők, micso-da meglepetés! Én, személy szerint azt hittem, tiszta ügy. Úgy tűnik, Gus, hogy kapott egy mentőövet; de talán nem tart sokáig!

Kristina a következő emberhez lép.

KRISTINA: Hármas számú esküdtünk, Candice. A döntés az Öné. Gus sorsa az Ön kezében van. De vajon készen áll arra, hogy igazságot tegyen? Reménykedjünk benne. Csak magán múlik. Ha megnyomja a gombot, Gus Evans, a korábbi halál-soron lévő rab, akit most három, igen *három*, közrend elleni bűncselekménnyel vádolnak, amelyek ártatlanok százainak kárát okozták, hét évre börtönbe kerül. A harminc másodperc... most kezdődik.

Ismét elindul az időzítő. Minden másodpercben felvillan a kék fény a sötét stúdióban.

Candice színlelt rémülettel az arcához kap. A közönség tanácsokat kiabál neki; megfordul, hogy lássa a nézőket. Némelyik lefelé tartott hüvelyujjat mutat neki, mások a fejüket rázzák.

CANDICE (kiabál): Nem tudom, mitévő legyek!

Vállat von, kinyújtja a karját, és remegő kezét a gombra helyezi. A közönség ujjong, de amint Candice Gusra néz, találkozik a tekintetük. Gus futólag elmosolyodik, Candice pedig ismét visszahúzza a kezét.

A közönség hurrog és gúnyolódik.

KRISTINA: Tizenöt másodperc, Candice. Kérdezze csak meg magától: szeretne rendbontásba keveredni ezzel a férfival? És ha az édesanyjáról volna szó? Esetleg a nagymamájáról? Mit súg a szíve, mit tegyen? Tizenkét másodperc.

CANDICE (kiabál): Nem tudom!

A képernyőn egy tízes villan fel... kilences...

Candice megint a közönségre pillant. Egy férfi feszülten bámulja.

KRISTINA: Hét másodperc, Candice, hat... Most kell döntenie!

A férfi tátog valamit. Candice a zsebébe nyúl. Egy névjegykártyára pillant, amelyet a kamera nem láthat. Rajta egy cím és a következő szavak: „meghallgatás holnap, ha bűnhődik”.

KRISTINA: Három... kettő...

Candice tekintete a férfira, majd újfent a gombra vándorol.

KRISTINA: Egy...

Candice a gombra csap, mire fölötte a szem fényesebben felragyog, irizáló kékségbe borítva az alakját.

A színpadon Gus megszédül a vádlottak padján, és mindkét kezével a hajába túr. Ajka néma szavakat formál, amelyeket senki sem hall. A közönség ujjong. Kristina mosolyog.

KRISTINA (a közönségnél hangosabban): Nos, kedves hölgyeim és uraim, tisztelt nézőink, úgy vélem, hogy jó döntés született. Bizonyára mindenki nagyobb biztonságban érzi magát. Gus Evans, hiába vallotta magát ártatlannak, az igazság győzedelmeskedett. Állampolgáraink döntöttek. Bűnhődni fog!

A reflektorfények összevissza táncolnak a színpadon, miközben egy győzelmi dal hallatszik. A biztonsági őr kinyitja a vádlottak padját.

KRISTINA: Gus Evans, Ön azonnali hatállyal megkezdí börtönbüntetését. A bűncselekmény súlyosságának megfelelően a teljes hét évet le kell töltenie a feltételes szabadlábra helyezés vagy korai szabadulás lehetősége nélkül.

A közönség egy része felállva tapsol, amint Gust átvezetik a színpadon. A keze meg van bilincselve a háta mögött, de a fejét továbbra is felemeli.

GUS (kiabál): Ez egy vicc! Egy átverés! Mindössze annyit követtem el, hogy elmondtam az igazat, amit senki sem akart meghallani. Rám kenik az egészet! Ébresztő, idióták! Ébresztő!

KRISTINA: Köszönjük, hogy velünk tartottak, kedves nézőink! Az esküdteknek is köszönjük, hogy biztosították az igazságszolgáltatást!

Az őr keresztülrángatja Gust a színpadon, amikor azonban az esküdtszék asztalának közelébe érnek, a kamera látószögén

kívül, az imént Candice-nek üzenő férfi kihajol az árnyak közül.

FÉRFI (suttog): Figyelmeztettük, Gus. Nem hallgatott ránk. Itt az eredménye. Ilyen hatalom van a kezünkben. Nem kellett volna elfelednie.

A férfi ismét eltűnik a sötétben. Gus most már lehorgasztja a fejét, és csendben elvezetik.

ISAAC

Sohasem tapasztaltam még ilyen mélységes csendet. Olyan néma hallgatás vesz körül, hogy hallok a szemhéjam neszt, amikor pislogok, és a nyálam hangját, amikor nyelek. Majdnem fülsiketítő a saját lélegzésem.

Nem engedték, hogy vallomást tegyek; röviden közölték, hogy a tegnapi esti beszédem megfelel a célnak.

Megkérdezték, hogy elment-e az eszem.

„*Mi az ördögért vállaltad magadra a balhét? Különösen annak az ócska kis Honeydew nőszemélynek a helyében?*”

Nem válaszoltam. Becsuktam a számat, megpróbáltam ki-zárni őket a fejemből, amíg leborotválták a hajamat, anyaszült meztelenre vetkőztettek, majd végignézték, ahogyan fehér rabruhába öltözöm.

Ne harapj rá a csalira!, figyelmeztettem magam.

Most pedig itt vagyok az első cellában.

Még hat cella és hat nap áll előttem. Egy olyan igazságszolgáltatási rendszer, amiben már nem hiszek. Előnyben részesíti a hazugságot és a szenzációhajhászást, a hangzatos főcímeket és a pletykákat az igazsággal és az őszinteséggel szemben. A félrevezetett és megtévesztett közvélemény határoz valakinek az életéről vagy haláláról hazug propaganda és téves tájékoztatás alapján.

Fekete vagy fehér. Bűnös vagy ártatlan. Nincs szürke, nincsenek észszerű indítékok. Igen vagy nem, mindenféle magyarázat nélkül.

A törvény kimondja: szemet szemért.

Pontosan tudtam. Tudtam, amikor meghúztam a ravaszt, lelőve az állítólagos apámat.

A körülmény, hogy Martha meghalt volna, ha nem teszem meg, semmiféle alapos okot nem szolgáltat egy olyan rendszerben, ahol nincs helye az értelemnek.

Tény: én öltem meg.

Tény: bűnös vagyok.

Tény: meg fogok halni.

MARTHA

Meg akarom enni az előtttem álló ételt, mert azt mondogatják, hogy segíteni fog. Vagyis Eve, Cicero és Max mondta.

De képtelen vagyok.

Lefekszem az ágyra, mert azt is mondták, hogy egy kiadós alvás után jobban fogom érezni magam, és reggel mindent kibogozunk.

De hogyan is aludhatnék?

Az arcod, Isaac, a szemem előtt lebeg.

A kezéd, Isaac, a kezemet fogja.

A szavaid pedig a fülemben csengenek.

Nem

bírok

aludni.

Nem

bírok

enni.

Nem

bírom

elfogadni nélküled a világot.

Forog a fejem.

Nem kapok levegőt.

Kitámolygok a hálósobám ajtaján a folyosóra, átvágok a konyhán, majd a nappalin is, lélegzet után kapkodva. Akaratlan könnyek peregnek végig az arcomon.

Rosszullét kerülget.

A kezeimben szúrós fájdalmat érzek.

Ügyetlenül matatok a zárral, és kitárom a hatalmas ajtót.

Téglaként vág fejbe a hideg.

Felébreszt.

Kényszerít, hogy belélegezzem a jeges levegőt.

Talpam alatt csikorog a dér, miközben szélesebesen átrohanok a kerten, majd erőtllenül a fűre rogyok.

Egek, mennyire hiányzol, Isaac!

Sajnálom.

Átkozottul sajnálom.

A hátamra fordulok.

Fúj a szél. Megborzongok. Szétválnak fölöttem a felhők, és letekint rám a Hold.

Odafenn sziporkáznak a csillagok.

Nem ismerik sem a bűnt, sem az ártatlanságot.

Leragyognak rám, ahogyan rád is.

Vajon te is éppen kinézel azon a parányi ablakon, kérdően fürkészve a csillagokat?

Mindent kizárok a fejemből, és elképzelem, hogy itt vagy mellettem.

Már érzem is, ahogyan megfogod a kezemet.

ISAAC

– Tagadj, tagadj, tagadj! – mondta egyszer az állítólagos apám, Jackson.

Előtte töredelmesen bevallottam neki, hogy csaltam a vizsgán, másoltam egy fiúról, aki mellettem ült. Szégyentől lángható arccal elmagyaráztam, hogy pánikba estem, és hiába törtem a fejemet, nem jutott az eszembe, hogyan is kell elkészíteni a függvényt. A fiú pedig meglátott, és szólt a tanárnak.

Jackson nevetett rajtam.

– Ugyan, legyen már vér a pucádban! – vigyorgott gúnyosan.

Nevelőanyám, Patty belépett, és észrevett minket a konyhában állva egymás mellett, mély beszélgetésbe merülve; ritka látványnak számított. Emlékszem, ahogyan Jackson a fejét csóválta, miközben beszámolt a történetekről.

– Azt mondtam a kölyöknek – mutatott rám –, hogy a világon semmit sem tudnak bizonyítani. Tagadjon! Nincs miért aggódnia.

Én viszont büntetést akartam. Megérdemeltem. A csalással kiváló eredményt értem el, így esélyt kaptam rá, hogy a legjobbak közé kerülhessek, pedig nem érdemeltem meg. Mégis mintha büszkeséget véltem volna felfedezni Jackson szemében csalódottság helyett.

– Megragadtad a kínálkozó lehetőséget – szögezte le. – Jól tetted.

– Semmit sem tudnak bizonyítani – értett egyet Patty. – A te szavad áll a vádjaikkal szemben. A tanár nem vette észre, ugye? Csak a fiú.

– Igaza van – helyeselt Jackson. – Ha jutni akarsz valamire az életben, akkor elsősorban saját magadra gondolj, és taposs

át mindenki máson, hogy a célodhoz érj! Nem tettél mást, csak a kezdeményezőkézszségedet használtad.

– Nem – suttogtam. – Csaltam.

Patty úgy bámult rám, mintha meghibbantam volna.

– Éppolyan naiv, mint amilyen te voltál, amikor először találkoztunk – vágta Jackson fejéhez, majd tett felém egy lépést. – A világon csakis önmagadra számíthatsz. Senki más nem fog segíteni rajtad. Nézz csak az apádra! Mégis mit gondolsz, hogyan jutott oda, ahol most van? Kihasználta a kínálkozó lehetőségeket – folytatta Patty. – Tőlem tanulta.

Jackson nem válaszolt; már kifelé sétált a konyhából.

Másnap az iskolában, amint a csalással vádoló évfolyamfelelős előtt álltam, nem bírtam rávenni magam, hogy tagadjak, így hát bevallottam az igazságot. Amikor Patty értesült a hírről, hogy büntetésként egy hétig benn kell maradnom az iskolában órák után, megvetőn ostobának nevezett, Jackson azonban csak felemelte az újságját, hogy folytassa az olvasást. A főcím, *Isaac Paige az új Ifjúsági Bűnügyi Nagykövet*, eltakarta az arcát, és a saját fényképem bámult gúnyosan vissza rám.

Akkor nem akadt mentségem; bűnös voltam – pontosan tudtam, amikor a másik fiú munkájára néztem. Most sincs mentségem; bűnös vagyok – ezt is tudtam, amikor meghúztam a ravaszt. Mégis megtettem.

Szemet szemért.

Az ablakhoz vonszolom az ágyat; hangosan csikorog a padlón, de senki sem jön be a zajra. A téli égbolt üdén, halványkék árnyalatban sziporkázik. A mi egünk, Martha, és a csillagjaink is még odafenn ragyognak, csak elrejtí őket a nappali világosság.

Ha a fejemet kényelmetlen szögben elfordítom, tulajdonképpen láthatom az ösvényt, amin a nézőteremhez sétáltam. Áll odalenn egy fa. Nem illik oda, mintha valaki túlságosan is közel ültette volna az épülethez.

Csupaszok az ágak, dideregve várják, hogy tavasszal viszatérjen beléjük az élet.

Nocsak! *Mégis* van rajta élet; egy fészek és egy kismadár. Eltöprengek, vajon túléli-e a dermesztő telet. Talán valaki eteti és gondoskodik róla. Nagyon remélem.

Vajon te is láttad, amíg itt voltál, Martha?

Bárcsak beszélhattünk volna legalább egy pár szót a hetedik cellád után!

Bárcsak tovább veled maradhattam volna; szerettelek volna a karomba szorítani téged, újra meg újra elmondani, mennyire szeretlek, és hogy nagyon, nagyon büszke vagyok rád.

Hét napja te is itt raboskodtál, ezen az ágyon feküdtél ugyanezen fehér falak között.

Hihetetlen gyorsasággal röpül az idő. Nem vár senkire és semmire.

Mi ketten, Martha, együtt küzdöttünk az igazságszolgáltatás megváltoztatásáért, hogy megszabadítsuk a rendszert a korrupciótól, és valóban igazságossá tegyük. Most is küzdünk. Ám ha sikert aratunk is, vajon még mindig lesz halálbüntetés? Tényleg ezt akarják ennek az országnak a polgárai?

Ha pedig ezt akarják, vajon attól helyes is?

A MINISZTERELNÖK

Egy magángép áll a kifutópályán a ragyogóan kék novemberi égbolt alatt.

Az ajtó kinyílik, majd a miniszterelnök lép ki a gépből, oldalán két testőrrel. Megáll a lépcső tetején, hogy megigazítsa tükörlencsés napszemüvegét, amelyen megcsillan a téli nap sugara. Vakítóan fehér mosollyal jön le a lépcsőn, azután tesz néhány lépést a kifutópályán át a rá váró sajtó és közönség felé.

Mindkét kezét felemelve csendet és figyelmet kér, tekintete végigsiklik az arcokon és a kamerákon, és megvárja, amíg minden szem rászzegeződik, mielőtt beszélni kezdené.

– Hölgyeim és Uraim! Köszönöm ezt a meleg fogadtatást, különösen egy olyan napon, amely melegnek semmiképpen sem nevezhető.

A hallgatóság halkán felnevet, és a miniszterelnök újra elmosolyodik.

– Bár az ég kék, mostanában mégis úgy tűnik, hogy viharfelhők gyülekeznek felettünk. Amíg a tengerentúlon tartózkodtam, nagy érdeklődéssel és mély aggodalommal követtem nyomon a kibontakozó eseményeket, amelyek igazságszolgáltatási rendszerünket érintik. Elsősorban bizonyos halálsoron raboskodó vádlottakat figyeltem behatóan.

Szünetet tart, kihúzza magát és felemeli az állát.

– Rendkívül fontos észben tartanunk, hogy a miénk egy világvezető, innovatív és inspiráló igazságszolgáltatási rendszer. Kulcsfontosságú, hogy ne ösztönösen és meggondolatlanul válaszoljunk az új fejleményekre. Állampolgárként kötelességünk megvédeni rendszerünket a mások által tisztességtelenül manipulált, abszurd állításokkal szemben. Hadd kérdezzek Önöktől valamit: a világ melyik másik országa engedi meg

kivétel nélkül minden polgárának, hogy az esküdtszék tagja legyen minden egyes bírósági ügyben? Tudnának nekem válaszolni?

Magabiztosan és nyugodtan áll, végigméri a hallgatóságát. Szótlanul figyelik.

– Tudják, miért nem tudnak válaszolni? Mert nincs másik ilyen ország. Egyedülállók vagyunk, úttörők, mi vagyunk az erő, amelyre mindenki más vágyik. Tartsuk ezt mindig szem előtt! Köszönöm.

Távozni készül.

– De Miniszterelnök úr – kiáltja egy újságíró –, mi a helyzet Martha Honeydew esetével? Ártatlan volt. Mi történt volna, ha mégis kivégzik? Az milyen fényt vetne az igazságszolgáltatási rendszerünkre?

A miniszterelnök megtorpan. Egy pillanatig tévovázik, majd megfordul és bólint.

– Az életben és a vezetésben is gyakran szükséges megkérdőjelezni bizonyos eszmék jelentését és a társadalom elvárásait olyan dolgokkal kapcsolatban, mint az ártatlanság. Jelen esetben is szükséges valakinek ilyen kérdéseket feltennie.

– Miniszterelnök úr! – kiáltja egy másik újságíró. – Martha Honeydew bolondot csinált a rendszerből. Nem igaz?

A miniszterelnök mosolyogva megrázza a fejét.

– Ha ezt hiszi, akkor Ön a bolond – vág vissza. – Ugyanis, ha azok, akik hasonló vádakkal illetik az igazságszolgáltatásunkat, megállnának egy pillanatra, hogy megvizsgálják, miként is működik a rendszer, nyilvánvalóvá válna számukra, hogy teljességgel elhanyagolható az esély a halálraítéltek ártatlanságával vagy bűnösségével kapcsolatos döntések befolyásolására.

Ismét megpróbál továbbindulni, de kérdések valóságos hada állja útját, mikrofonok és hangrögzítők kereszttüzebe kerül. Hanyagul tesz egy lépést hátra, és mosolyogva tekint a tömegre.

Az egyik kérdés túlharsogja a többit.

– Mi a helyzet a korrupcióval?

A miniszterelnök leveszi a napszemüvegét.

– Mi lenne? – kérdez vissza.

– Tegnap rengeteg vád hangzott el. A Paige fiú sok bizonyítékkal állt elő, megalapozottak voltak az állításai. Kijelentette, hogy az apja, Jackson ölte meg Martha Honeydew anyját. Ha ez igaz, akkor a fiatalember, akit halálra ítélték miatta, ártatlan volt, és ott van a felvétel is...

A miniszterelnök felemeli a kezét.

– Hadd állítsam meg itt! Az efféle alaptalan vádak nem többek csúf és amatőr kísérleteknél, hogy aláássák mindazt, ami mellett kiállunk ebben az országban. Tűrhetetlen!

– De ezek nem alaptalan vádak voltak. Bizonyítékokat mutatott fel. És a dokumentumok, amelyeket az apja...

A miniszterelnök nevetésben tör ki.

– Pontosan ilyesmitől féltem az országunkat, és mindnyájunknak ez ellen kell küzdenünk. Az emberek rágalmozó viselkedése semmi másra nem jó, csak hogy aláássák, amiért Önök közül sokan évekig harcoltak, és amit Önök megérdemelnek. Ez pedig nem más, mint a béke és a biztonság. Ne feledjük, hogy amióta mindenki szavazati jogot kapott, drasztikusan csökkent az erőszakos bűncselekmények száma. Kidobnák ezt a biztonságot az ablakon? Kétlem. Ezek a vádak csupán... vádak, és nem méltók a mi társadalmunkhoz. Pontosan a korrupció volt az egyik ok a sok közül, amiért leszámoltunk a bírósági rendszerrel. Hiszen a korrupció állandó jelenléte gátolhatta volna meg, sőt meg is gátolta, hogy a bűnös a törvényszék elé álljon. A kábítószer-kereskedőre kevesebb évet róttak ki, ha megnevezte a társait. A gyilkost csak gondatlanságból elkövetett emberölésért ítélték el, ha bűnösnek vallotta magát, pénzt spórolva a bíróságnak. A rendőr pedig szemet hunyt, és mással foglalatoskodott. Ennek véget kellett vetni! – mondja a tenyerét a közönség felé fordítva. Ami sikerült is az Önök, vagyis a polgárok segítségével. Arra kérem Önöket, hogy legyenek büszkéek arra, amit elértünk! Ne

higgyenek a szóbeszédnek! Mi (Önök, én és természetesen a mögöttem álló kormány) megfogadtuk, hogy nem engedünk semmilyen korrupciónak, és hogy küzdünk ellene. Hölgyeim és Uraim, büszkén állíthatom, hogy még mindig ez az álláspontunk. Olyannyira elszántak vagyunk, hogy a nyaralásom alatt kiadott utasításaimnak megfelelően, a bűnmegelőzési és bűnüldözési szervek tüzetesen kivizsgáltak, valamint elemezték mindent, és ennek eredményeképpen törvénytelenésekre derült fény. Az a tény, hogy Jackson Paige irodájából dokumentumokat (és úgynevezett biztonsági felvételeket) vittek el, nem más, mint ügyesen kieszelt hazugság. – Szünetet tart, és közben végignézi a közönségén. – Egységben az erő, legyünk büszkék erkölcsi tartásunkra! Ne hagyjuk, hogy a nálunk gyengébbek tréfát üzenek abból, ami számunkra fontos!

Repkednek a kérdések a villogó kamerák és a mikrofonok érdekében, de egy fiatal nő nyugodtan odasétál a miniszterelnökhöz.

– Uram, indulnunk kellene – suttogja. A férfi mosolyogva bólint, és int a közönségnek, majd a terminál felé veszi az irányt. Sofia elegáns pulóverben, halk léptekkel követi a főnökét egy óriási aktakupaccal a kezében, amelynek tetején egy csiptetős tábla van. A nő a háttérbe húzódik, de mindent szemmel tart.

Amikor belépnek az épületbe, ahol már nem figyelik őket árgus szemmel, a miniszterelnök mosolya azon nyomban lehervad. Eltorzul az arca, és mérgében fel-alá járkal.

– Hogy az a kénköves pokol! – háborog. – Az a lány mindent elszúrt. Ennek véget kell vetni! – Megáll, és a fejét rázza, majd megint szitkozódik. – Hogy az a kénköves pokol! – kifújja a levegőt. – Sofia, mi a mai napirendem?

– Rengetegen akarnak beszélni Önnel – válaszolja Sofia, miután átfutja a csiptetős táblán lévő listát. – A *Nemzeti Hírek* interjút szeretne készíteni. A *halál igazság* pedig arra kíváncsi, hogy elmegy-e a műsorba különleges vendégként, vagy hajlandó-e részt venni élő kapcsolásban. Meghívták

egy beszélgetős műsorba, a *Celebek Ma!* magazin pedig címlapsztorit akar...

– Szó sem lehet róla! – Felemeli a kezét, hogy csendre intse. – Patty Paige kell nekem. Beszélni akarok vele. Intézze el!

A HALÁLSOR ÉPÜLETE ELŐTT

Martha az autó hátsó ülésén ül, ujjaival az ajtó poros műanyag burkolatán dobol.

Eve elfordítja a kulcsot, mire a motor elnémul. Kimerült, kék szeme a visszapillantó tükörbe tekint.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – mondja Marthának.

– Akkor ajánljon egy jobbat! – válaszol a lány. – Hiszen tele van remek ötletekkel, amióta csak először találkoztunk... talán egy hete?

Cicero hátrafordul az anyósülésen, szemöldöke a magasba szökken, amint rosszallón Marthára pillant.

– Végül is élsz. Nem igaz? – csattan fel. – Mégis mit gondolsz, mi történt volna, ha Eve nem vállalja a tanácsadói megbízatást?

Az asszony megrázza a fejét.

– Nem számít – válaszolja.

– De *igenis* számít! – Cicero öklével az ülésre sújt. – Veszelynek tettük ki magunkat miattad, Martha! Max is. Szerinted mi történt volna, ha a hatóságok tudomására jut, hogy Max törte fel a hetedik cella rendszerét, és mutatta meg az embereknek, hogy nem te ölted meg Jackson? Vagy ha rájönnek, hogy én telefonáltam a műsorba, álcázva a hangom, hogy az ártatlanságod mellett érveljek? Vagy ha tudomást szereznek róla, hogy Eve üzeneteket kézbesített neked Isaac-tól? – Megrázza a fejét, és arcán megkeményednek a vonások.

Martha a székébe kuporodik a kocsi hátuljában.

– Nos? – Cicero csendesebb hangnemre vált, és ismét megcsóválja a fejét. – Szántál akár csak egyetlen gondolatot is a lehetséges következményekre?

Eve finoman a férfi térdére fekteti a kezét.

– Ne most! – suttogja.

Cicero mély sóhajjal ismét előrefordul.

Egy pillanatig néma csendben ülnek.

Martha felemeli a karját, majd letörli a párát az ablakról, és kikukucskál az utcára. A túlsó oldalon riporterek néznek a kocsi irányába.

– Sajnálom – mormolja halkan. – Igaza van. Mindnyájan segítettek kiszabadulnom onnan. Köszönöm.

– Csapatmunka volt – feleli Eve. – És nem nekünk kellett odabenn rostokolnunk.

Martha megrándítja a vállát.

– Szükségesnek tartom, hogy az emberek hallják a mondanómat – jelenti ki csendesesen.

Eve kicsatolja a biztonsági övét, majd Martha felé fordul, és egy pillanatig szóltanul fürkészi a lány vonásait.

Martha végül felpillant rá.

– Megértem az érveit – jelenti ki határozottan. – De tudatni akarom velük, hogy nem vagyok szörnyeteg. És hogy mennyire... – Martha elhallgat, nagyot nyel, majd mély lélegzetet vesz. – Isaac... mennyire... mit... – Elfordítja a fejét, kabátujjával törölgetve könnyáztatta arcát.

– Szeretnéd, hogy bemenjek veled? – kérdezi Eve.

Martha megrázza a fejét.

– Nem lesz semmi baj – feleli megnyugtatón. – De... – Egy pillanatig tétoვázik, mély levegőt szippant a tüdejébe. – Ugye, még itt lesznek, amikor kijövök?

Eve halovány mosollyal bólint.

– Hát persze – válaszolja.

18:30 – KEZDŐDIK: *A HALÁL IGAZSÁG*

A sötétkék háttéren fehér fénypontok sercegnek, akár az elektromos szikrák. Egy hatalmas, jégkék íriszű szem jelenik meg a képernyő közepén. Pislog egyet, majd a következő szavak futnak körbe a fekete pupilla körül: *Szemet Szemért, Szemet Szemért...*

FÉRFIANG: A Szemet Szemért Produkció bemutatja...

A szavak nem pörögnek tovább. Újra elektromos sercegés hallatszik, és a szép, egyenletes betűk hirtelen csorbává változnak. A szem kivörösödik, azután becsukódik.

FÉRFIANG: ...*A halál igazság* című műsorunk ma esti házigazdáját...

A kék háttér elhalványul, és a reflektorok fényárba borítanak egy ízléstelen, csillogó stúdiót. A padló hatalmas, ezüstös kék felülete visszatükrözi a stúdió lámpáinak fényét. Jobbra egy óriási képernyő terpeszkedik, rajta a szemet ábrázoló logóval – a szavak lassan forognak, és a szem pislog –, míg középen, kissé balra, egy fényes, ívelt íróasztal áll, hátul és oldalt magas, csillogó ülőkékkel, amelyek a stúdió sötétségbe boruló közönsége felé néznek.

FÉRFIANG: ...Joshua Deckert!

A fények megvilágítják az asztal előtt álló Joshuát. Éjkék, szűk szabású öltönyt visel, frissen vasalt, fehér inggel. Nyakendőjének mintáján megcsillannak a fények, cipője hangosan

kopog, amint végigvonul a stúdión. Rákacsint az ujjongva tapsoló közönségre.

JOSHUA: Hölgyeim és uraim, kedves nézők, mélyen tisztelt közönség, micsoda köszöntés! Köszönöm! Rendkívüli örömmre szolgál, hogy újra itt lehetek Önökkel ebben a fantasztikus műsorban!

A közönség még hangosabban tapsol.

JOSHUA: Igen, szeretett Kristina Albrightunk új vizekre evezett. Most délelőtti műsorunk, *Az igazság gombja* házigazdája. Ha esetleg még nem látták, *kérem Önöket*, nézzenek bele! Az izgalommal teli szórakozás valóságos áradatát zúdítja ránk! Igazságszolgáltatás élőben; az ítéletet egy átlagemberekből összeállított esküdtszék hozza meg. Tartsa készenlétben a nagy kék gomb fölött a kezét; ha valakit bűnösnek tart – *bumm!* –, nyomja meg a gombot, és máris kiderül, hogy a többségi döntés Önnek kedvez-e. Részesei akarnak lenni?

A közönség csendben figyel.

JOSHUA: Azt kérdeztem: részesei akarnak lenni?

KÖZÖNSÉG: Igen!

JOSHUA: Akkor keressék fel a www.szemetszemertprodukcio.com oldalt, kattintsanak az oldal tetején *Az Igazság gombja* földre, majd adják le jelentkezésüket a jegyvásárlásra! Megéri! Csupán 99 font, ha a közönség soraiban kívánnak ülni, és 499 fontba kerül, hogy mindentudó, mindenható esküdtjeink tagjai lehessenek, akik nem is egy ügyben hoznak döntést, hanem az adás összes vádlottja fölött pálcát törhetnek. Mely másik társadalomban lehetnek Önök az igazságszolgáltatás

élen? Micsoda izgalom! Máris hosszú a várólista, jelentkezzenek még ma! De most vissza a műsorunkhoz...

Megáll egy pillanatra, elhalványulnak a fények, Joshua pedig a közönség felé fordul.

JOSHUA: Valóban alig tudom elhinni, hogy a házigazdájuk lehetek. Köszönöm a lelkesedést és a meleg fogadtatást! Megtisztelve és kiváltságos helyzetben érzem magam.

Ismét tapsvihar harsan.

JOSHUA: Ha már a kiváltságoknál tartunk... ugyan kinek lehetett kiváltságosabb helyzete az életben, mint a halálsor legújabb lakójának? Isaac Paige... Csodálatosan szép jövő várt rá, ám hirtelen mindent eldobott magától. Vagy mégsem? Mit gondolnak?

Moraj fut végig a közönség sorain.

JOSHUA: Sokan úgy hiszik, hiábavaló volt a cselekedete. A szándékai azonban akár még tiszták is lehettek. Vajon a szíve vezérelte? Talán szerelemből elkövetett bűncselekmény volt. Ha pedig tényleg így van, akkor felteszem a kérdést, kedves nézők: *Önök* mit tennének meg az emberért, akit a világon legjobban szeretnek?

A közönség csendben várakozik. Joshua mintha fájdalmasan összerezzenne, majd hirtelen, futólag a füléhez kap. Összeszedi magát, azután folytatja.

JOSHUA (fölnyenesen): Vagy esetleg, ahogyan az már felmerült, aljas módon manipulálták és rávették, hogy hamisítsa meg, amit a korrupció *bizonyítéka* gyanánt bemutatott. Ezen a bonyolult kérdésen kell elgondolkodnunk.

A közönség közelében megáll, rámosolyog egy nőre az első sorban. A nő halkan felkuncog, és a nézőkön moraj fut végig. Joshua kacsint egyet, majd újra a kamera felé fordul.

JOSHUA: Talán a mai vendégünk fel tud minket világosítani a történelekről. Kedves hölgyeim és uraim, tisztelt nézők, ma este egy *igazán* különleges vendéggel szolgálhatunk. Talán az egyetlen személyt üdvözölhetjük körünkben, aki magyarázatot tud adni az eseményekre. Igen, bizonyára nem gondolták, hogy ilyesmi megtörténhet, de ma este, szabadulását követően, magával a halálssorról felmentett lánnyal beszélgethetünk. Kérem, fogadják szeretettel a stúdió színpadán... Martha Honeydew!

Zene árasztja el a stúdiót, ide-oda cikáznak a fények, és Martha kilép a színpadok mögül. A közönség visszafogottan tapsol, miközben Martha Joshuához sétál, és megáll az asztal mellett. Joshua elmosolyodik, és ölelésre nyújtja a karját, Martha azonban megdermed, majd hátrál egy kicsit. Kínos pillanat következik.

Amint a zene elhalkul, és a fények sem táncolnak többé, Joshua és Martha helyet foglal.

JOSHUA: Martha, örülök, hogy látlak. Szívből örülök. Mindnyájan *úgy* megkönnyebbültünk, hogy újra szabad lehetsz.

MARTHA: Köszönöm.

JOSHUA: Értésüléseink alapján úgy tudjuk, hogy jelenleg a jogi tanácsadódnál – helyesebben szólva egykori tanácsadódnál –, Eve Stantonnál laksz. Igaz?

MARTHA (bólogat): Igen, igaz.

JOSHUA: Egyelőre.

MARTHA: Tessék?

JOSHUA: Eve *egyelőre* megengedi, hogy nála lakhass.

MARTHA: Nem... nem értem, mire céloz.

Joshua felnevet, a fagyos hangulatban lévő közönségre pillant, majd vissza a lányra.

JOSHUA: Tisztában vagy vele, mit mondott Hart detektívfelügyelő a bűnüldözési osztályról tegnap este a szabadulásod után?

Martha szótlanul bámul rá.

MARTHA: Én... nem...

A stúdióra teljes csend borul. Joshua a közönségre néz.

JOSHUA: Ó, jaj! Hölgyeim és uraim, úgy látszik, megdöbentő hírekkel kell szolgálnunk szegény Marthának. Martha, ha esetleg megtekintenéd...

A szem alakú logó a kivetítő jobb oldalára csúszik, míg a bal oldalon Hart felügyelő képe jelenik meg, egyenruháján a kiütemezések visszatükrözik a fényt.

Elindul a videó. Martha mozdulatlanul mered a képernyőre.

HART FELÜGYELŐ (videofelvétel): Az egész ügy koholmány volt. Már az elejétől kezdve mondtam, hogy több rejlik a dolog mögött, mint amit elsőre látunk; sajnos ismét igazam lett. Honeydew átverte a hatóságokat, az áldozatot, Isaac Paige-et,

a rendőrséget és Önöket is, az állampolgárokat. Mint a társadalom szavazattal rendelkező tagja, teljesen felháborít, hogy kihasználta az átlagos, ártatlan és sebezhető embereket. Én, személyesen teszek ígéretet arra, hogy ez többé nem fordul elő. Bár nem kell bíróság elé állnia, amiért a rendőrség idejét rabolta, biztosíthatom Önöket, hogy jelenleg is egy terven dolgozunk, hogy – amilyen gyorsan csak lehet – gondozásba vegyük mentális állapotának felmérése érdekében, és egészen addig megfigyelés alatt tartjuk, amíg a felmérés meg nem történik. Lehet, hogy ártatlan azt a bűnt tekintve, amiért a halál sorra került, de ez nem jelenti azt, hogy elég egészséges ahhoz, hogy szabad polgárként járja utcáinkat. Mint mindig, a közbiztonság most is elsőbbséget élvez.

A felvétel a férfi eltorzult arckifejezésénél áll meg. Martha döbbenten bámul rá.

JOSHUA (gyengéden): Milyen érzést kelt benned?

Martha megszédül a széken, becsukja a szemét, és megkapaszkodik az asztalban.

JOSHUA: Martha, milyen *érzést* kelt benned?

Martha kinyitja szemét, és a képernyőre bámul.

MARTHA: Hányingert kelt.

JOSHUA: Sajnálattal hallom. Igazán nehéz volt a múlt heted a halál soron, nem igaz?

MARTHA: Nem nehezebb, mint másnak. Mire gondolt Hart felügyelő, amikor azt mondta...

JOSHUA: Nos, igen, de te...

MARTHA: Nem játszanák vissza még egyszer? Tudni akarom, mire gondolt, amikor azt állította, hogy átvertem Isaacet.

JOSHUA (aggodalmasan): Visszatérünk még rá, Martha. Amint már említettem, nehéz heted volt odabenn. Hiszen tényleg ártatlan *voltál*.

Martha a képernyőről Joshuára pillant.

MARTHA: Igen, de mások is azok voltak, és *még mindig* azok. Oliver Barkova például.

JOSHUA: Most ezt mondod, de...

MARTHA: Tisztában van vele, ugye?

Martha a közönséghez fordul.

MARTHA: Tudják, hogy nem ölte meg az anyámat. Hogy az a piszok Jackson Paige volt, ugye?

A közönség nem válaszol.

JOSHUA: Martha, kérlek, válogasd meg a szavaidat!

MARTHA: De azt tudják, hogy bűnös volt? Jackson Paige? Ugye, azt már mindenki tudja? Látták a videót, hallották a felvételt, olvashattak mindent, amit Isaac talált...

Mormogások és megjegyzések futnak végig a közönségen. Néhányan a fejüket csóválják, és hitetlenkedve dörmögnek maguk elé. Martha összeráncolja a homlokát, rájuk pillant, majd vissza Joshuára.

Joshua állkapcsa megfeszül. Egy pillanatig tétovázik, mintha valami mást akarna mondani, azután folytatja.

JOSHUA (halkan): Erre a felvételre gondolsz?

A képernyőn újabb videó jelenik meg. Hart felügyelő helyett egy biztonsági kamera szemcsés képét látjuk. Annyira ráközelít a Jacksonra fegyvert fogó Isaacre, hogy Martha nem is látható. A fegyver elsül, fehér fény villan, Jackson összeesik. Visszatekerik, lejátsszák, visszatekerik. Újra és újra.

A nézők összerezzennek. A felvételt megállítják annál a kockánál, amikor Jackson összeesik. A stúdióban a kamera újra Joshuát és Marthát mutatja.

MARTHA: Nem látszik rajta az egész! Nem látszik, amikor Jackson megfenyegetett. Valaki kivágta. Ez félrevezető! És a...

NÉZŐ (kiabál): Isaac megérdemli a halált! Szemet szemért!

A többi néző helyeslően ujjong.

MARTHA: De... ez helytelen... Nem látják, mi történt... Azért tette, hogy megmentsen!

NÉZŐ (kiabál): Azért tette, mert egy hálátlan, önző fattyú! Jackson lehetőséget adott neki, megmentette a szegénységtől. Erre mit művelt? Az arcába vágta a jóságát!

Martha feláll. A szék felborul mögötte.

MARTHA (kiabál): Nem, ez nem igaz!

Megkerüli az asztalt, és mutatóujjával a levegőbe bök.

MARTHA: Mi van azokkal, akiket a zsebében tartott? A megvesztegetésekkel? Az általuk elkövetett bűnökkel, amiket eltitkoltak? Azokat is látták? És a felvételen – Jackson a nyakam köré tekert egy övet, az ég szerelmére! Meg akart ölni! Isaac megmentett...

JOSHUA: Martha, sajnálom, de a hatóságok szerint meghamisítottad...

NÉZŐ: Te hazudozó, manipulatív kis bestia!

MARTHA: Nem! Hiszen látták! Mindnyájan *látták*, amikor a 7. cellában voltam. Mutatták a tévében!

Joshuához fordul, aki csendben üldögél az asztalnál.

MARTHA: Vagy nem látták? Maga sem? Benne volt abban az átkozott műsorban! Benne volt... vagy mégsem?

Martha szeme könnybe lábad.

JOSHUA (halkan): Ül le... ilyen felvételnek nincs semmiféle nyoma, Martha.

NÉZŐ: Hazudik! Figyelmet akarsz! Kitaláltad! Csak áltatod magad! Elment az eszed! Rács mögött kellene tartani téged!

JOSHUA: Kérem, őrizték meg a nyugalmodat...

MARTHA (kiabál): A pokolba a nyugalommal! Megölte az anyámat. Szándékosan elütötte. Bizonyítékunk volt rá! Isaac élő adásban mutatta meg!

Marthának elcsuklik a hangja. A nézők kinevetik.

MARTHA (sír és kiabál): Bizonyítékunk van a korruptségára. Hogy lefizette a rendőrséget. A hazugságokra. Mindenre!

Még hangosabban nevetnek. Martha csak bámul rájuk. Könyvek gördülnek végig az arcán. A kamera hátrál. Joshua mellette van. Óvatosan megérinti Martha karját, de a lány elhúzza.

JOSHUA (halkan): Martha, gyere, ülj le, kérlek! Ez nem segít senkin.

Martha nem törődik Joshuával, megindul a közönség felé.

MARTHA: Nyissák ki a szemüket! Nyissák már ki a szemüket, az istenit! Teljesen ostobák?! Tényleg azt hiszik...

A nézőtéren néhányan felállnak, és kiabálni kezdenek. Két biztonsági őr felmegy a színpadra, közrefogják és hátrahúzzák Marthát. Joshua elővesz a zsebéből egy zsebkendőt, és megtöröli a homlokát.

A nézők még mindig kiabálnak, még többen felpattannak. Egy cipő repül el Joshua mellett, és eltalálja Marthát. Joshua gyorsan lebukik és megfordul, amikor egy újabb repül el mellette.

Miután Marthát elvonszolják a közönségtől, Joshua megérinti a fülét, átgondolja a helyzetet, a kamera felé fordul és elmosolyodik.

JOSHUA: Mindig, *mindig* van valami botrány *A halál igazság* műsorában. Az érzelmek olyan hevesen tombolnak, mint maga a dráma! Kemény vélemények a közönségtől és Marthától is. De Önöknek vajon mi a véleményük az ügyről? Mit gondolnak Isaac Paige bebörtönzéséről? A telefonvonalak megnyíltak. Kezdődhet a vita, hölgyek és urak! Ne

feledjék, szavazni is tudnak! Hívják a 0909 87 97 77 számot, majd ha bűnösnek találják, tegyenek a végére még egy 7-et, vagy ha Önök szerint nem bűnös, még egy 0-át. SMS küldésével is szavazhatnak; írják meg nekünk, hogy ÉLET vagy HALÁL a 7997 számra. Internetes szavazáshoz keressék fel honlapunkat, a www.szemetszemertprodukcio.com-ot, kattintsanak az „Isaac Paige kamaszgyilkos” gombra a lap tetején, és rögzítsék a szavazatukat. A hívások prémium díjszabás szerint kerülnek felszámításra, ezért kérjenek számlafizetői engedélyt, míg az SMS küldése 5 font további költséget jelent a szokásos szolgáltatói díjon felül, és az internetes szavazás is 5 fontba kerül az első 20 fontos regisztrációs díj befizetése után. További részletekről és a szavazás feltételeiről honlapunkon tájékozódhatnak. Csatlakozzanak hozzánk ismét támogatónk – a Cyber Secure – rövid üzenete után!

A kamera ismét a kivetítőt mutatja, amin a Cyber Secure felhő alakú logója látható; a bal alsó sarokban egy aranyszínű lakat, ahogyan az adatok – nevek, címek, e-mailek, dokumentumok – a felhőbe szállnak.

NŐI HANG: Cyber Secure – lakat alatt tartja az ország legfontosabb információit.